

בראשית חט"ו שיחה ג'

אדם הראשון קרא שמות לבעלי חיים כי הוא המשיך בהם את שרשם שבמרכבה העליונה. ובמ"ת נמשך בעולם האלוקות שלמעלה מהעולם.

בנוגע לקריאת שמות הבעלי חיים אמרו חז"ל שהקב"ה אמר למלאכים ש"חכמתו (של אדה"ר) גדולה משלכם", ולכן דוקא הוא הי' יכול לקרוא שמות לבעלי חיים. ומבואר שענין השם הוא המשכת החיות ממקורו, ואדה"ר הי' יכול לראות את השורש של כל החיות.

אך לכאורה אינו מובן שהרי השורש של החיות הם החיות שבמרכבה – שהם מלאכים - ואם כן איך אפשר לומר שהמלאכים לא ידעו את מקור החיות של הבעלי חיים, הרי מקור הבעלי חיים הם המלאכים עצמם? והביאור: החידוש הוא לראות ולהמשיך בנברא בעוה"ז – מלשון העלם והסתר - את שרשו במרכבה העליונה, וזה הי' חכמת אדם.

והחידוש דמתן תורה - שנתבטלה הגזירה והעליונים ירדו לתחתונים - היא מדריגה נעלית יותר מקריאת השם, כי אדם המשיך רק את המקור של הנברא, ובשעת מ"ת נמשך האלוקות שלמעלה ממקור הנבראים.

[והנה, תכלית הכוונה העליונה הוא שהאלוקות שלמעלה מהעולם מתחבר עם העולם מצד גדר העולם גופא. והביאור: מבואר בדא"ח ששרש דצ"ח הוא בעולם התוהו, שבעולם התוהו הביטול נעלה יותר מהביטול שבעולם התיקון. ויש לומר שזהו שאדמו"ר מהר"ש מאריך בביאור הפלאת הביטול שבעולם התוהו, שאפילו התוקף שבעולם התוהו אינו ענין של ישות, אלא בא מצד הדביקות בא"ס יש האמיתי. שלכן עולם התוהו נקרא בהמה רבה, שהבהמה בטבעה בטילה לאדם. שע"ז גילה אדמו"ר מהר"ש שהביטול דהבהמה שלמטה קשור עם הביטול דעולם התוהו].